

Mnogi od nas se pitaju zbog čega se službeno ne prihvaćaju mnoge jednostavne istine kao, na primjer, istina o postojanju Bosanskih piramida, kad svi dokazi koje nalazimo u svijetu oko nas upućuju na to da je službena verzija povijesti promašena, a piramide stvarne? Pa zbog toga što živimo u strukovnoj odnosno tehnotroničkoj diktaturi koja je zapravo posve lažna i zato se istinom isključivo bavi kao metom. Istina je neprijatelj svake diktature i tiranije, jer istina oslobađa. Nasuprot tome, službena odnosno lažna verzija povijesti je odsudna za vladajuću klasu, jer su oni koji ne poznaju povijest osuđeni na ulogu i status ponavljača u magarećoj klupi, a upravo to je ono što naši porobljivači žele. I zato prije nego se odlučimo na polemiku sa službenim strukovnim institucijama vrijedi se zapitati nekoliko ključnih pitanja.

Prvo, da li je uopće moguća slobodna misao bez ideologije? Ako je povjest učiteljica života, onda je jedna od prvih lekcija povijesti upravo ta da društva bez ideologije nije bilo nikada ili je to barem takav slučaj u proteklih nekoliko milenija. To je tako unatoč tome što se svaka tiranija i satrapija kiti imenima božjim i narodnim. Pritom ni sadašnja vladajuća diktatura nije iznimka: ona putem svojih korifeja čitavo vrijeme sebi laska da je demokratska, da je legitimna, da vodi u bolju budućnost. Pri tome se svi učesnici farse pozivaju na narod, opće dobro, istinu, pravdu i napredak, što bi značilo da su iskreni, da svoj narod vole, da je društvo temeljeno na kakvoj takvoj pravdi, i da su motivirani općim dobrom i napretkom, a i vrapci na grani znaju da to uopće nije tako.

To znači da su vlastodršci, ideolozi i apologeti vlasti, odnosno vlasnici ovog društva (jer je vlast vlasništvo), obični lažovi čija lažljivost raste eksponencijalno prema statusu i utjecaju. Kao i svaka druga totalizacija, ona guši svaki disonantni glas, jer totalizacija može opstati jedino kao monolit. Naime, totalitarizmi su nepopravljivi: čim se načmu padaju kao kule od karata.

Današnja tiranija je u ovoj fazi perfidna: tretman neugodne istine za sad se svodi na njezino guranje na margine i zasipavanje lopatama zemlje pri čemu se usklik da je car gol prikazuje kao vrsta ekscentričnosti i uvrnutosti. Tko se usudi zaustiti takvo što istom postaje objekt pukog ogovaranja zamotanog u celofan stručnih izraza, a najčešće se čak ne radi ni o tome, već o najobičnijem pijačnom, šibicarskom podvaljivanju. Međutim, kad temperatura u tiranskom kazanu poraste sigurno će doći i do otvorenog terora.

Drugo, kad je to već tako, gledano s pozicije pojedinca, nije li ludo potcijeniti snagu glupaka i izdajnika svrstanih i organiziranih u vladajuće horde? Čemu se uopće zamjerati vladajućoj hordi profitera, neznalica, potkazivača, diletanata i besposličara, i nije li bolje sačuvati svoju bijednu egzistenciju koju će nam politika sigurno oteti drznemo li se da ju izazovemo? Jer vi danas zaista možete izraziti kritiku i uzdržati se od ljubljenja prstena satrapovih svećenika. Za razliku od ne tako davne prošlosti, danas nećete završiti na lomači ili u logoru, barem ne javno (iako itekako postoje atentati i razne namještaljke za one posebno neposlušne), ali ćete biti sustavno marginalizarni, prešućivani, redikulizirani i klevetani od kerbera vladajuće ideologije koji su, plahi i lakomi, podmićeni vlastitim novcem na užtrb budućnosti vlastitog naroda, uvijek spremni

žrtvovati obraz za večeru. Ono malo ljudi koji bez časti i dostojanstva ne žele živjeti i ne žele postati pobornici općeg raščovječenja svedeni su na rubrike otpisanih, naivaca i budala.

Treće, onaj koji se drzne dovesti u pitanje laž koja se podmeću za istinu, nužno će doći u sukob sa svima onima koji žive od tiranije, ma kako bijedna njihova egzistencija bila. Dapače, oni na dnu hranidbenog lanca su najspremniji na dokazivanje i spotiču se jedan o drugog da što revnije izvrše svoje bijedne zadatke, nadajući se (naravno, uzaludno) da će bijedni tretman i magareći status kojim ih tiran svakodnevno podsjeća na njihovu bijedu jednog dana prestati, naravno, kad se konačno dokažu u revnosti teroriziranja, potkazivanja i porobljavanja samih sebe i ostalih.

I još gore, onaj koji odluči na svoja leđa uprtiti križ istine, doći će u sukob sa svim međusobno posvađanim glavama mnogoglave aždaje koje rigaju vatru jedna na drugu. Ta paklena mnogoglava aždaja riče iznad tarabe našeg otežanog imanja u koje se uselila, dok mi virimo i cvokoćemo na sred puta, a pritom nam se ta aždaja prikazuje kao razulareni skup raznih čudovišta kao da njezine glave ne stoje na istom tijelu. Dakle, pojedinac koji ubode u oko i jedan ideološki konstrukt te užasno tašte nakarade doći će u sukob sa svim ideologijama koje čine žamor i kakofoniju od kojih se više u društvu ne čuje ni jedna pametna riječ. Upravo ta čudovišna rugoba, režanje, urluci i riganje vatre, a koja se kočoperi i hvališe kao demokracija i sloboda, prava je slika najcrnje diktature koja nas porobljava poput trojanskog konja, prikazujući nam se kao dar i vrijednost koju nam poklanjaju naši vjekovni neprijatelji i satrapi, u znak navodne pažnje i pomirenja jer su, kažu, oni evoluirali, a mi nismo. Uličarska bestidnost i huliganski bezobrazluk kojom nam uspijevaju podmetnuti rog za svijeću ne govori samo o njima, već govori i o nama, da ni s nama nešto temeljno nije u redu. Jedino kroz praksu možemo pronaći krtički uvid u vlastito stanje, a ono što nas sprječava da se oslobodimo je naša urođena lijenost i nevoljnost da sebi priznamo da smo zapravo porobljeni. Takav uvid nameće obavezu borbe, a mi smo se uljuljkali u konformizam na račun vlastite djece. Na koncu sami sebe porobljavamo taštinom, kukavičlukom i sebičnošću i sami smo saučesnici vlastite propasti koja se krije iza polica prepunih uvozne škart robe. Kao dio bratstva koje se entuzijastično zalaže i predano radi na našoj vlastitoj propasti, nemamo pravo da se vadimo ni na kojeg satrapa i tirana, jer se ti satrapi i tirani uvijek oslanjaju na kolaboraciju svojih podanika, na njihov kukavičluk, naivnost, taštinu, neznanje i sitnoračundžijski mentalitet.

Pritom se potlačeni saučesnici očajničkim kricima pozivaju na struku, kao da je riječ o nekom idolu, nekoj svetoj kravi. Pacijent danas ne smije dovesti u pitanje takozvano stručno mišljenje nekakvih skorojevića – plaćenika farmaceutskih kuća koji se bogate na uštrb njegovog zdravlja i džepa. Predmeti političkog eksperimentiranja ne smiju dovesti u pitanje preplaćene strukovnjake koji se na njima vježbaju u slobodno vrijeme između teambuildinga, motivacijskih seminara i izlazaka po kafanama, uopće ne znajući što čine. Građani ne smiju dovesti u pitanje teror ružnoće i nadri stručnost organiziranih profitera i nagrđivača urbanih vizura, jer to se njih, navodno, ne tiče, jer je navodno to pitanje i predmet struke, kao da struka postoji kao neka kategorija iznad društva i pojedinca kojim se bavi i koji ih plaća. I tako dalje.

Zaboga, i sama riječ struka u korijenu ima isto što i riječ fašizam, a to je fascio (struk). To znači da je svaka struka koja je napustila težnju ka božanskoj sublimaciji i perfekciji te uzela prizemni interes cehovskog bratstva sebi za zastavu nužno totalitarna i fašistička. Znači, ovosvjetovna,

mondena struka je po definiciji fašistička ideologija i nema veze sa slobodom mišljenja i pojedinca. Ona predstavlja tehnotroničku vlast, odnosno represivni organ tiranije. Takva materijalistička vlast uvezana u struku ne teži ni božanskom ni metafizičkom, već isključivo profanom i fizičkom, i zato je demonska. Dapače, sam izraz materijalistička ideologija je već sam po sebi asurdan, jer u sebi sadrži nepomirljivu dihotomiju ideje i materije. Takozvana dijalektika kao koncept iza koje se skriva nije ništa drugo do demonska igra ogledala koja zasljepljuje poglede na vlastitu ništavnost. Dakle, vlast i ideologija su demonske i nepravedne, a, kaže Meša Selimović, da je vlast pravedna ako je od Boga, a ako je nepravedna, onda nije od Boga i treba je rušiti.

I zato su uzaludne polemike sa službenicima komunalnih poduzeća koji se bave održavanjem demonskih fasada i parkića Potemkinovih sela ideološke tiranije. Takozvani strukovnjaci i stručnjaci u stvari u boljem slučaju vrtni patuljci te uklete kuće, a u gorem obični fašisti i totalitarni ideolozi.

Jer sjetimo se što je rekao Mussolini: „Fašizam bi zapravo trebalo zvati korporatizam, jer predstavlja srastanje korporacija i države.“ A tko diktira danas pravila struke? Pa nitko drugi do mnogoglavu sijamski blizanci korporacija i države spojeni preko zajedničke mješine u koju trpaju sve čega se dohvate.

Ali mi to i dalje podržavamo, mada se kao ljutimo. Dok nam se prikazuje obična farsa, a mi iz publike vičemo na ekran! Ali još ne vjerujemo da gledamo filmsku farsu, nadamo da se to možda promijeniti, da će nas tirani pomilovati, nadamo se da će nas zavoljeti ovako bijedne i bespomoćne, jer, na kraju krajeva od nas žive, a nada je, da ponovo citiram Selimovića, najgori ubojica. Dakle, prikazanje društvene zbilje u režiji današnje vlasti i ideologije je obična farsa i ništa drugo, i ništa nećemo dobiti vikom i polemikom s glumcima s filmskog ekrana, s tim režiranim svijetom sjenki. Jednostavno trebamo napustiti kino salu koja je istovremeno farmu u kojoj služimo kao tegleća stoka, izvor zarade i hrane.

Iz istog razloga ni društvena debata danas više ne vrijedi ništa: namještena je i lažna. Ta farsa se održava isključivo zbog toga što svaka tiranija mora proizvoditi iluziju progresa, jer bi inače pala kao kruška. Zato je cilj tirana ograničiti raspon društvene debate, a u tom suženom idiotiziranom opsegu sve grozote, bizarnosti, opscenosti i gluposti raspaliti do krajnosti. Tako ovih dana nas bombardiraju ljubavnim jadima mladih bankara, glumaca i strančara koje se bave legaliziranom organiziranom pljačkom (baš nam je žao), nekakvim falšim izborima, gej paradama, kvazi-nacionalističkim podmetanjama, kuda se koja fufica prošetala, tko je promijenio ženu, tko je prdnuo na farmi i koji je zaštićeni maneken tiranije jače pljunuo u lice svog naroda. Dakle, kakva debata je uopće moguća u takvoj zagađenoj atmosferi!? U ovakvom stanju mi uopće nismo spremni za nikakav razgovor: javna slika je oktroirana, kontrolirana i instrumentalizirana. Ona nije ništa drugo do marketing tiranije čiji je konačni cilj strahovlada i atomizacija društva do željene krajnosti u kojoj će idealnu ćeliju društva predstavljati prestravljeni, tjeskobni pojedinac i njegov trešteći TV ekran.

Despocije se, dakle, ne popravljaju, nego ruše. Sukob prividno jest stručni, a u stvari je ideološke naravi i dok to ne osvjestimo nemamo nikakve šanse, jer ćemo džaba vikati na ekran. Kao što nema struke bez ideologije, tako nema ni društva bez drugovanja, a drugovanje

odnosno društvo može se ostvariti samo među ravnopravnima. Zato u ovom kaosu nema nikakvog dijaloga, samo izluđujuća dreka, jer se i dijalog može ostvariti isključivo samo među ravnopravnima unutar uređenih društvenih odnosa. I zato ovo što gledamo s margina se ne zove debata, nego diktat koji se gura iza dimne zavjese dreke i gungule .

I za kraj da citiramo Goethea: "Nitko nije beznadnije porobljen od onih koji lažno vjeruju da su slobodni." Mi smo doista danas slobodni u jedino apsolutno suženim okvirima apsolutne zatvorske ograničenosti. Mi smo, dakle, u ideološkom i psihičkom zatvoru koji teži samici. To što je zatvor virtuelan, a tiranija ideološka i psihička, samo doprinosi osjećaju beznađa. Osvještavanje jezivih činjenica o našoj stvarnosti izaziva tjeskobu, ali čini prvi korak prema oslobađanju pojedinca i društva u cjelini.

Zato je pitanje Bosanskih piramida toliko ključno. Ono predstavlja konac koji će, jednom kad se dovoljno snažno povuče, rašiti čitavu haljinu koja prekriva svu društvenu jezu. To nije pitanje arheologije ili nauke, već ideologije i zato nijedan objektivni naučni argument tiranija ne može primiti, jer bi to značilo njezin harakiri. Ona za sad se pravi nezainteresirana i taktizira iako su ulozi, dakle, krajnje visoki što će se tek vidjeti kad igra uđe u fazu zvanu va banque, a to toga mora doći prije ili kasnije...

Mr. sc. Domagoj Nikolić , Imotski
samostalni istraživač

Preneseno sa: <http://www.piramidasunca.ba>

Ovdje može biti Vaša reklama